

Het einde (-xamen)

Tessa de Vet (17) leerling 6 vwo, Roland Holst College in Hilversum

De spanning voor het eindexamen begon bij mij pas echt in het laatste jaar. Waar leg je de focus? Zal de boxplot dit jaar toch opeens wel in het examen zitten? Prima practica, secunda practica? De Tonkin-resolutie? En was Hendrik van Navarra nou een protestant of een katholiek?

Waarom moeten we dit allemaal weten? Ik ga later vast niet de abc-formule (b2-4ac) nog eens opreunen voor de lol en ik ben ook niet van plan werk uit te gaan voeren waarbij deze van toepassing is. Wat heb ik eraan om te weten wat de vier woningkenmerken zijn (ouderdom, eigendom, staat van onderhoud, bezit) en leuk dat commedia dell'arte zorgde voor vernieuwing binnen het theater.

Toen ik vlak voor mijn examen aardrijkskunde de krant nog even wilde scannen, merkte ik plotseling hoe actueel mijn kennis was.

Eén artikel ging over Londen, die eventueel uit de EU wil vertrekken. Meteen kwam de gedachte: wat betekent dit voor de triade? De belangrijkste relaties in de wereld op economisch gebied lopen tussen New York, Londen en Tokio. En ik las dat Japan een fabriek sluit omdat deze op een breuklijn ligt. Risicoperceptie! Divergente, convergente of transforme plaatbeweging?

Naast nog een stukje over Obama die de checks and balances ondermijnt (Imperial presidency? Net als bij Roosevelt en Johnson?), las ik op de kunstpagina dat het Vaticaan ook deelneemt aan de Biënnale van Venetië. Eerste gedachte: contrareformatie! Net als in de 17e eeuw wil de Katholieke Kerk mensen terughalen naar het geloof – nu door middel van moderne kunst in plaats van barok.

Als laatste voorbeeld noem ik 'Aapje weet zich in een ander te verplaatsen'. In mijn filosofie-examen werd gevraagd of onderzoek over apen iets over mensen kan zeggen. Bij dieren is, zo leerde ik, geen excentriciteit – zij kunnen zich niet buiten zichzelf plaatsen en zich dus niet in een ander verplaatsen – en mensen zouden dit wel kunnen. In 'Aapje weet zich...' was er echter onderzoek gedaan naar aapjes, pinda's en een dominante aap, waarmee het argument van de exclusieve excentriciteit van de mens onderuit werd gehaald.

In essentie draait het dus niet om de concrete kennis maar gaat het om de manier van denken die getraind wordt door het leren, het begrijpen en het toetsen van deze kennis. Hopelijk draagt dit bij aan een groter begrip van de samenleving. Na deze periode van intensief studeren verdrinken wij in een zee van kennis. Maar het is niet ons einde – het is het begin.



Brieven en opiniestukken kun je sturen naar denken@nrc.nl. Vermeld naam, adres, telefoonnummer en, indien van toepassing, titels en functies.

Chantal Inen is oprichter van De Partnership Academie. Ze denkt dat bedrijven ontwikkelingswerk gaan overnemen.



MIJN DROOM IS OM EEN GROOT PLATFORM TE HEBBEN WAARIN IEDEREEN SAMENWERKT

FOTO ROGER CREMERS

Wie is Chantal Inen?

1984: geboren in Badhoevedorp.

2003: begint bachelor international business aan Maastricht University

2004: backpacken in India.

2006: studie-eren in Nice

2002: haalt vwo-diploma.

2007: landelijk bestuur AIESEC Nederland, 2010 Behaalt master business studies aan de UvA.

2010: theateropleiding Selma Susanna. Speelt drie keer per jaar kleinkunstvoorstellingen

2011: oprichting sociale onderneming The Punchy Pack

2011: eerste Partnership Verkiezing.

2013: oprichting De Partnership Academie

Ik voelde de druk: ik moet presteren

MAITE VERMEULEN VERSLAGGEVER

Vlak achter de Amsterdamse Dam, naast condomerie Het Gulden Vlies en tegenover het Players Cafe ('open till 04.00 am'), zit het kantoorje van Chantal Inen. De negen vierkante meter op de eerste verdieping zijn licht. Er passen net drie bureautjes in.

Hier vormt Inen (29), samen met een werknemer en een stagiair, The Punchy Pack. Een 'social enterprise', zoals ze dat zelf noemt. Wat ze daarmee bedoelt? „Wij zetten een maatschappelijk probleem om in een kans. En daar verdienen we geld mee.” En concreet? „We organiseren dit jaar voor de derde keer De Partnership Verkiezing.”

Het woord Partnership doelt op samenwerkingsverbanden tussen bedrijfsleven en ontwikkelingswerkorganisaties. Bijvoorbeeld: PostNL verkoopt ansichtkaarten, die de social enterprise FairMail Kaartwereld maakt met straatkinderen in Peru en India. Of: SNS REAAL en de ngo LiveBuild zetten samen een project op om waterverspilling in Afrika tegen te gaan. Inen schreef haar masterscriptie over zulke samenwerkingsverbanden – een trend volgens haar. Ze liep onder meer stage bij KLM, die samenwerkt met het Wereldnatuurfonds om biobrandstof te ontwikkelen. En nu verdient ze er haar geld mee.

Inen – petite, in een bordeauxrode jurk en gehakte laarsjes in precies dezelfde kleur – zet een schaal fruit op tafel. Ze schenkt heet water op een zakje biologische groene thee. Haar kleine kantoorje is misleidend. The Punchy Pack werkt onder andere samen met het ministerie van Buitenlandse Zaken, FMO, NCDO en NUzakelijk.nl. En afgelopen twee jaar deden grote bedrijven als FrieslandCampina, Achmea, KLM, DSM en KNVB mee aan de verkiezing. Geen kleine jongens dus.

Waarom zo'n verkiezing organiseren? „Tijdens mijn bestuursjaar bij het studentenplatform AIESEC was ik verantwoordelijk voor een samenwerking tussen AIESEC, TNT en het World Food Program. TNT weet veel van logistiek, en het WFP moet zorgen dat voedsel op moeilijk te bereiken plekken komt. Dus TNT helpt het WFP met zijn expertise. Toen is het bij mij gaan dagen: dat je business met een maatschappelijk doel kunt combineren. Ik zag wat die samenwerking ook bracht voor TNT: de medewerkers raakten bevlogen, meer gemotiveerd, en TNT kreeg een meer maatschappelijk karakter. Ik dacht, hier wil ik verder mee. Na veel netwerken kwam het plan van een verkiezing. Ik wilde iets verzinnen waardoor we als klein bedrijfje snel in contact zouden komen met decision makers uit het bedrijfsleven, want dan konden we daar projecten mee opzetten. Maar het grappige is dat het middel een soort doel is geworden. De Partnership Verkiezing is zo groot geworden dat we er bijna niets meer bij kunnen doen. We hebben we twee prijzen van 25.000 euro: de Business Development Award is voor het bedrijf met het beste nieuwe idee voor een investering in een ontwikkelingsland. En de Best Partner Award is voor de beste, al bestaande samenwerking tussen een bedrijf en een ngo.”

Hoe verklaar je het succes? „Omdat het positief is. Er is zo veel negativiteit over wat bedrijven allemaal niet goed doen. Terwijl er ook heel veel goede dingen gebeuren. Dat moet je een podium geven, want dat zorgt ervoor dat bedrijven er harder voor gaan werken en dat andere bedrijven denken: dat moet

ten wij ook gaan doen. Door de theateropleiding die ik twee dagen per week doe, ontwikkel ik creativiteit die ik kan gebruiken in het ondernemen. Met theater leer je over te brengen wat jou raakt, en dat moet ik in mijn werk ook doen. Dat zorgt ervoor dat mensen meegaan in het doel dat ik voor ogen heb.”

Is de wereld verbeteren het doel? „Ja.”

Waarom? „Noodzaak. Ik voel een urgentie. Er moet zó veel gebeuren in de wereld. Ik kan heel kwaad en verdrietig worden dat niet alle mensen dezelfde kansen hebben om te bloeien, zich te ontwikkelen, gezond te zijn. En ik wil daar iets aan doen, op deze manier. Misschien komt het ook wel vanuit mijn achtergrond.”

Hoe bedoel je, vanuit je achtergrond? „Nou, heb je even? Mijn moeder is Hindoestaans-Surinaams. Ze is op haar elfde naar Nederland gekomen. En mijn vader heeft een Duitse moeder – met een Joods-Portugese vader – en een vader uit Indonesië. Die heeft daar in een Jappenkamp gezeten voor hij naar Nederland kwam. Dus ik heb Hindoestaans-Surinaams-Indisch-Nederlands-Joods-Portugees-Duits bloed.”

Hoe voel je dat? „Op de verjaardag van mijn opa aten we Indisch, met Pasen maakte mijn oma een Joodse maaltijd en als mijn moeder jarig was aten we Surinaams. Dat was voor mij heel normaal. Als kind voelde ik me heel erg Nederlands. Tot ik elf jaar was en iemand mij op een hockeytoernooi 'stomme Turk' noemde. Toen besefte ik pas dat ik geen blond, blank meisje ben. Toen ik later ging backpacken in India is het pas echt gaan rollen. Daar merkte ik hoeveel ik van die cultuur herkende, het gedrag van mensen, het onderhandelen, het eten. Ik voelde me opeens veel meer verbonden dan ik had verwacht. Ik zie mijn afkomst nu als iets wat me verrijkt. Ik kan me aanpassen. En mensen kunnen me niet direct in een hokje plaatsen. „Ik ben zo blij met wat mijn voorouders voor me hebben gedaan. Zij hebben voor mij gevochten, zo voelt dat echt. Een tijd lang voelde ik dat als een soort druk: ik moest presteren. De laatste tijd zie ik het dus meer als een soort drive en wat ga ik daaruit meenemen om de wereld te verbeteren?”

Hoe helpt wat jij doet de wereld dan? „Door deze verkiezing wordt door young professionals nagedacht over investeringen in ontwikkelingslanden. Ik vind dat fantastisch. De rol die bedrijven internationaal spelen is echt gigantisch. In het begin vond ik dat wel een beetje eng. Zoveel invloed. Maar daardoor geloof ik juist dat bedrijven het moeten gaan doen in ontwikkelingslanden. Het netwerk en de financiële mogelijkheden die ze hebben, daar kan een groot deel van de oplossing zitten.”

Wat vind je van de bezuinigingen op ontwikkelingssamenwerking? „De overheid zal altijd een rol blijven spelen, maar wel een andere rol. Meer als verbinding tussen organisaties, universiteiten en bedrijven. Ik denk dat bedrijven ontwikkelingswerk meer gaan overnemen. Ten eerste omdat er een nieuwe generatie leiders aankomt die duurzame ontwikkeling heel belangrijk vindt. Ten tweede omdat er voor bedrijven meer kansen liggen. Mijn droom is om een groot platform te hebben, waardoor het steeds gemakkelijker wordt voor overheid, bedrijven en ngo's om samen te werken.”



Arjen van Veelen Slim polsbandje

Een vriend van me draagt sinds kort een futuristisch armbandje vol ledlampjes. Het is de Nike Fuel Band, legde hij uit. Er zitten sensoren in die zijn bewegingen registreren. Het ding is gekoppeld aan z'n iPhone. Zo krijgt hij harde statistieken over zijn eigen gedrag.

Ik had zo'n gadget nog niet eerder van dichtbij gezien. Ik dacht aan al de polsbandjes van de afgelopen jaren: de gele of roze armbandjes tegen kanker; de polsbandjes van popfestivals; de magische armbanden die Wesley Sneijder droeg (de 'Power Balance'). De pols is een goedgeglorificeerd lichaamsdeel. Maar dit was anders, leerde ik, dit bandje belooft juist wetenschap.

De Fuel Band komt voort uit de Quantified Self-beweging: mensen die geloven dat je beter leeft als je alles van jezelf meet. Zelfinzicht door cijfers. De beweging bestaat al weer meer dan vijf jaar, maar nu zag ik voor het eerst zo'n armbandje in m'n eigen omgeving. Dan weet je dat je er binnenkort zelf ook een draagt.

Ik zocht een expert die me alvast kon bijpraten en vond Jan Beekwilder, een internetondernemer van 45, een man die alles van zichzelf meet, en die al die lichaamsdata dagelijks deelt via zijn site QuantifiedJan.nl.

Behalve zo'n armbandje heeft hij nog veel meer medische gadgets. Op z'n site kun je zien wat hij eet, hoeveel hij sport, maar ook zijn slaapritme, zijn bloeddruk,

Nu zag ik voor het eerst zo'n armbandje in m'n eigen omgeving. Dan weet je dat je er binnenkort zelf ook een draagt.

zijn bloedsuikerwaarden, zijn whereabouts – zijn hele elektronische patiëntendossier. Het is een experiment. Vroeger, vertelde Quantified Jan, werkte hij te hard, sportte hij te weinig en rookte hij te veel. Typisch zo'n man op koers voor een hartaanval, kortom, maar sinds zijn experiment loopt, leeft hij bewuster. Rookt niet meer. Drinkt niet meer. Sport. Eet gezond. Hij is nu al zo'n acht kilo lichter.

Quantified Jan is een beetje een bekeerling. Hij vertelde over de toekomst, als de computer in je broekzak nog slimmer is, als onze ouderwetse huiver voor privacy-schending is verdwenen. Dan weten we meer over onszelf dan onze huiskamers. Dan zullen zorgverzekeraars willen dat we allemaal onszelf meetten. Onherroepelijk.

Een heel interessant verhaal, was het, maar ook gek. Straks zijn we allemaal topsporters, continue bezig met het monitoren van ons lijf, hightech navelstarend. En dan de verzekeraars. Die willen dat we gezonder gaan leven. Hoe gaan we gezonder leven? Als iedereen zo'n bandje om doet. Maar hoe krijg je iedereen zo ver?

Precies, hoe krijg je iedereen zo ver. Binnenkort verwacht ik een envelop met een gratis polsbandje en een begeleidende brief: doe dit ding om in deel je data, dan krijg je korting. Zo niet, premie omhoog.

De toekomst is zo klaar als een klontje. Het begint als hebbeding en eindigt als regime. Polsbandje wordt enkelbandje.

ik@nrc.nl //

Van: Renee Wever
Onderwerp: Gespreksstof

Ik heb een vouwfiets, die op een onconventionele manier opvouwt. Elke dag dat ik ermee de trein in stap, is dat wel reden voor iemand om een gesprek aan te knopen. Vandaag meldt een medereiziger nostalgisch: „Ze zijn fantastisch. Ik had er zelf ook zo een. Ik heb hem nog eens uitgeleend aan een vriend die mondeling tentamen rechten moest gaan doen.” Op mijn vragende blik volgt de uitleg. „Ik zei, neem maar mee, dan gaat de eerste helft van het tentamen over die fiets in plaats van over de inhoud”. Geslaagd!

Ook een ikje insturen? Mail maximaal 120 woorden naar ik@nrc.nl